

На Мавський Великдень

Валер'ян Поліщук

Іду полями, полями,
Поміж житами...
Так і здається, що мавка вигляне,
Усміхнеться очима, повитими поволокою,
Простягне руки: "Візьми мене до себе, візьми мене;
Поглянь, як хмари розтали у небі глибокому,—
Так і молодість твоя пролине, милий мій...
Тоді, як жито буде без зелених вій,
Для поля зрілого я жити перестану".
Іду полями зеленохвилястими —
У промінні сонця черкає білим ластівка.
За межею польові русалки...
Виглядають волошками з-поміж жита сині очі їх,
Розлягається в колосі срібний шелест-сміх —
Співають мавки:
"Шуми, шуми ти, житечко,
Шуми,
Розкидай споловілі косоньки,
Як ми,
Хвилюй шовковий колос свій,
Хвилюй,
Нехай зомлілі грудоньки
До хвиль тих притулю...
Приходь до мене, милий мій,
Щодня,
Бо лан широкий, ти і я —
Рідня".
Іду посеред поля я,
Іду;
Голівонька вже крутиться —
Впаду,
Тоді надлине мавонька,
Як сон,
Пригорнеться і лоскотом
Візьме в полон.